

Slovo k povzbuzení na neděli 10. dubna 2022, na Květnou neděli – C
Biblická čtení: Lk 19,28-40; Iz 50,4-7; Ž 22; Flp 2,6-11; Lk 22,14 – 23,56

Milé sestry, milí bratři,

Květnou nedělí rok co rok začíná Svatý týden, nejposvátnější a liturgicky nejbohatší týden celého liturgického roku vrcholí Velikonočním triduem. **Připomíná Kristův slavný vjezd do Jeruzaléma** několik dnů před židovskými velikonočními svátky. A zároveň **uvozuje** i vše následující, co si budeme v nadcházejících dnech připomínat. **Od zítřka do středy** to budou události, které v těchto posledních předvelikonočních dnech nastaly: Ježíšovo vyčištění chrámu, poslední kontroverze se zákoníky a farizeji, Kristova slova a některá velká podobnoství o konci světa či závěrečná ponaučení učedníkům. **Na Zelený čtvrtek večer** si připomeneme Kristovu poslední večeři, ustanovení eucharistie a důležitý moment ustanovení svátosti kněžství, mytí nohou a modlitbu v Getsemanské zahradě. **V noci ze čtvrtka na pátek** pak zatčení Pána Ježíše a noční židovský proces. **Na Velký pátek** ráno proces římský, pak soud a odsouzení, výsměch vojáků, před polednem křížovou cestu, v poledne ukřižování, o třetí hodině odpolední smrt Páně na kříži a nakonec sejmutí z kříže a uložení do hrobu, Kristovo sestoupení mezi mrtvé. **Na Bílou sobotu**, v den, kdy Kristus pobýval v říši zemřelých, budeme bdít u „Božího hrobu“. **Ve slavné noci ze soboty na neděli** budeme moci znovu prožít tajemství Kristova skutečného zmrtvýchvstání a **na Boží hod velikonoční** první setkání se Zmrtvýchvstalým, začátek velikonoční radosti.

To vše máme, **dá-li Bůh**, před sebou. Jako **Boží pozvání**, abychom se nechali bohoslužebným děním vtáhnout **do událostí samých**. Aby – jako umocnily jednou provždy intenzitu Božího přebývání ve světě – proměnily něco i v nás; k lepšímu, laskavějšímu, božštějšímu...

Vraťme se ale **k dnešní neděli**. Podle svých **dvou rozměrů** – zpřítomnění Kristova **vjezdu** do Jeruzaléma a **uvození** dění následujících dnů – má i dva názvy: **Květná anebo Pašijová**.

První z názvů odkazuje na **palmové ratolesti**, kterými obyvatelé Jeruzaléma a ostatní poutníci vítali Ježíše přijíždějícího na svátky; vítají ho nejen jako všechny ostatní poutníky, ale s nadějí, že on je ten očekávaný **Mesiáš**, syn Davidův: «Hosana! Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně!». Proto se dnes na začátku bohoslužeb **žehnají kvetoucí ratolesti**, u nás zpravidla ne palmové ale nějaké v našich zeměpisných šířkách dostupnější.

Druhý z názvů reflektuje skutečnost, že vjezdem do Jeruzaléma **začínají Kristovy pašije**, jeho utrpení; Kristus je **Mesiáš**, ale **jiný**, než jakého většina jeho židovských současníků **očekávala**, je Mesiášem **Božím**, přinášejícím ne pozemské, nýbrž **Boží království** na zem. Při mši svaté dnes slyšíme ty části evangelia, které o Kristově utrpení svědčí, „pašije“, od konce poslední večeře až do uložení do hrobu.

Je **mnohé**, o čem bychom dnes mohli a snad i měli **rozmýšlet**, vše navíc **s ohledem na vše bolestné**, co prožívá svět, zejména jeho část sužovaná šílenou **válkou**...

Společně zkusme zaměřit svou pozornost jen na jeden působivý **detail**, kterým začínalo **evangelium čtené při žehnání ratolestí**. «Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejdete, naleznete přivázané **oslátko**; odvažte ho a přiveďte!» A Matouš s Markem dodávají: «A kdyby vám někdo něco namítal, řekněte: „Pán je **potřebuje** a hned je **pošle nazpátek**». To jsou slova, kterými **Ježíš** těsně před vjezdem do Jeruzaléma posílá své učedníky, aby mu opatřili a přivedli **oslátko**. Oni tak učiní a Kristus vjede do města **na oslátku**.

Naplnuje se **staré Zachariášovo proroctví**, že takto do Svatého města, k Dceři siónské opravdu vstoupí **Mesiáš**, až přijde: «Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a spásu nesoucí, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti». Je to **detail** výmluvně ukazující **jinakost Kristova království** a jeho **slávy** vzhledem ke královstvím a slávě **tohoto světa**.

Pán Ježíš **nevjíždí** na silném **koni**, jak vjíždějí pozemští vládcové, nýbrž na snad **nejpokornějším** dopravním **zvířeti chudých**. Ani **oslátko** si však nezabírá trvale pro sebe,

nevezme jeho majitelům jejich živobytí, jak bylo královským právem. Jen si oslíka **půjčuje** a **vrátí** ho zpět.

Ježíš opravdu **není Mesiášem dle lidských, nýbrž dle Božích představ**; není jen člověkem, ale **bohočlověkem**, Božím Synem sstoupivším z nebe.

Skutečná Boží moc ve světě a mezi lidmi – rodící se chlívě, jedoucí na oslátku a visící na kříži – se opravdu projevuje **nejsilněji a nejúčinněji** právě **jako pokorná láska**. Jako láska jezdící na oslu a obětující se až na **kříž**. Ten ukáže, jak **jen láska** má sílu **proměnit svět lidí k lepšímu**. V pokorné lásce je tak **největší Boží sláva na zemi**.

A jak číst takové sdělení právě **dnes**?

Ano, **existuje právo na legitimní obranu**, a to i nelaskavou **silou**, někdy není jiná možnost. Legitimní obrana silou je někdy **nevyhnutelným zlem**, někdy i **povinností**. Něčeho tak bolestného jsme bohužel nyní svědky v přímém přenosu.

Ale principiálně boj proti zlu zlem, nelaskavou silou nic dlouhodobě vyřešit nemůže.

Podstatně a trvale zlo může přemoci jen skutečná láska, jen Boží láska.

Stále a navždy platí, že největší Boží **mocí** na zemi je proto **pokorná láska**, v ní je největší Boží sláva, **ji** Pán Ježíš zjevil a přinesl na zem, na kříži dal a potvrdil. **Jí** se projevuje i Boží **jinakost** a transcendence. **Jen láskou** může být stvořený a slabý člověk **zbožštěn**. Pokornou **láskou** může být **přikryto množství hříchů**, nejen slabého jednotlivce, každého slabého z nás, ale **i celého světa**.

Svět byl a je složitý, rozbolavělý, plačící, mnohdy slabý a hříšný. **Vážme si** toho, že my zde – povětšinou obyčejní lidé – zatím **nejsme** přímo **ve válce** a **nemusíme** ani **rozhodovat** o zahraniční či mezinárodní politice. Ale možná **právě proto** – s vědomím, co děsivého se nejen na Ukrajině opravdu děje – **se o to více** snažme **pokorně milovat** všechny kolem sebe, blízké i vzdálené, **pomáhat** tak druhým, trpícím a obětím války. Činem lásky, slovem a gestem lásky, ne jen slovem o lásce.

Velikonoční svátky, uvozované a otevírané Květnou nedělí, jsou každoročním zjevením a zpřítomněním **maximy uskutečnění Boží lásky**, smrti a vzkříšení Pána Ježíše. **Čím více** se necháme slavením Velikonoc **vtáhnout** do evangelijních událostí, tím větší máme **naději**, že se s **Boží láskou** znovu **setkáme** a že i nás aspoň k nějaké lásce znovu **pohne**...